

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ

Брюксел, 15.6.2012 г.
COM(2012) 292 final

СЪОБЩЕНИЕ НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И ДО СЪВЕТА

**Първи доклад относно прилагането на Регламент (ЕО) № 764/2008 на
Европейския парламент и на Съвета от 9 юли 2008 г. относно установяване на
процедурите, свързани с прилагането на някои национални технически правила
за продукти, законно предлагани на пазара в други държави-членки, и за отмяна
на Решение № 3052/95/ЕО**

(текст от значение за ЕИП)

СЪОБЩЕНИЕ НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И ДО СЪВЕТА

**Първи доклад относно прилагането на Регламент (ЕО) № 764/2008 на
Европейския парламент и на Съвета от 9 юли 2008 г. относно установяване на
процедурите, свързани с прилагането на някои национални технически правила
за продукти, законно предлагани на пазара в други държави-членки, и за отмяна
на Решение № 3052/95/ЕО**

(текст от значение за ЕИП)

СЪДЪРЖАНИЕ

1.	ВЪВЕДЕНИЕ.....	4
2.	КОНТЕКСТ.....	4
2.1.	Принцип на взаимно признаване.....	5
2.2.	Регламент (ЕО) № 764/2008	6
3.	ПРИЛАГАНЕ НА РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 764/2008 ПРЕЗ ПЕРИОДА 2009— 2012 г.	7
3.1.	Създаване на звена за контакт относно продукти	8
3.2.	Изготвяне на списъка с продукти.....	8
3.3.	Уведомления от държавите членки.....	8
3.4.	Годишни доклади на държавите членки.....	10
3.5.	Заседания на Консултативния комитет по въпросите на взаимното признаване	11
4.	РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА ИНФОРМАЦИЯ	12
4.1.	Документи с насоки	12
4.2.	Наръчник за прилагане на разпоредбите на Договора, уреждащи свободното движение на стоки.....	13
4.3.	Конференции, семинари и кръгли маси.....	13
5.	Спазване на регламента.....	13
6.	ЗАКЛЮЧЕНИЯ.....	13

1. ВЪВЕДЕНИЕ

В съответствие с член 12, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 764/2008¹ („Регламентът за взаимното признаване“ или за краткост „Регламентът“) Комисията подлага на редовен преглед прилагането на този правен инструмент.

При съставянето на настоящия първи доклад на Комисията относно прилагането на Регламента за взаимното признаване надлежно са взети предвид резултатите от трите заседания на Консултативния комитет по въпросите на взаимното признаване, проведени до момента², уведомленията, отправени от държавите членки до Комисията съгласно член 6, параграф 2 и член 7, параграф 2 от регламента, информацията, предоставена в годишните доклади на държавите членки до Комисията в съответствие с член 12, параграф 1 от регламента³, информацията, предоставена от националните звена за контакт относно продукти⁴, специфичната информация, предоставена от заинтересованите страни, и жалбите, петициите и парламентарните въпроси в тази област, постъпили в Комисията.

В нехармонизирани сектори регламентът дефинира правата и задълженията, от една страна, на националните органи и, от друга страна, на предприятията, желаещи да продават в държава членка продукти, продавани законно на пазара в друга държава членка, когато компетентните органи възнамеряват да предприемат рестриктивни мерки по отношение на продукта в съответствие с националните технически правила. Като цяло регламентът се възприема като полезен законодателен акт и той допринесе за повишаване на осведомеността относно принципа на взаимно признаване. Регламентът намали тежестта за икономическите оператори, които пускат на пазара в дадена държава членка продукти, които вече се продават законно в друга държава членка.

Докладът ще покаже, че като цяло регламентът функционира задоволително и към настоящия момент не съществува необходимост от изменения. Докладът също така показва, че има определени специфични категории продукти, при които изглежда са концентрирани трудностите при прилагането на регламента.

2. КОНТЕКСТ

Техническите пречки пред свободното движение на стоки в рамките на ЕС все още са широко разпространени. Такива пречки са налице, когато националните органи прилагат национални правила, установяващи изисквания (например свързани с предназначението, формата, размера, теглото, състава, представянето, етиктирането и опаковането), на които трябва да отговарят продуктите, идващи от други държави членки, в които те са законно произведени и/или предлагани на пазара. Освен ако тези

¹ Регламент (ЕО) № 764/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 9 юли 2008 г. относно установяване на процедурите, свързани с прилагането на някои национални технически правила за продукти, законно предлагани на пазара в други държави-членки, и за отмяна на Решение № 3052/95/ЕО (Текст от значение за ЕИП), ОВ L 218, 13.8.2008 г., стр. 21—29.

² Трите заседания се състояха съответно на 4 март 2009 г., 19 ноември 2010 г. и 30 ноември 2011 г.

³ Посочените доклади обхващат периода от 13 май 2009 г. (датата, от която се прилага Регламентът за взаимното признаване) до 31 декември 2011 г.

⁴ Звената за контакт относно продукти са създадени по силата на член 9 от регламента, а техните задачи са определени в член 10.

правила не са приети в изпълнение на вторичното законодателство на ЕС, те представляват технически пречки, спрямо които са приложими членове 34 и 36 от ДФЕС. Това е така дори когато тези правила важат с еднаква сила за всички продукти, независимо от това дали продуктите са чуждестранни или произведени в съответната държава.

2.1. Принцип на взаимно признаване

Принципът на взаимно признаване, произтичащ от съдебната практика на Съда на Европейския съюз⁵, е едно от средствата за осигуряване на свободното движение на стоки в рамките на вътрешния пазар. Взаимното признаване се прилага за продукти, които не са предмет на уреждане от законодателството на ЕС за хармонизация, или за аспекти на продукти, попадащи извън приложното поле на това законодателство.

По силата на принципа на взаимно признаване в рамките на вътрешния пазар продължават да съжителстват различни национални технически правила. Отделна държава членка обаче по принцип не може да забрани продажбата на нейна територия на стоки, които законно са произведени и/или се предлагат на пазара в друга държава членка, дори ако тези стоки се произвеждат съгласно технически спецификации или спецификации за качество, различаващи се от спецификациите, които се изискват по отношение на произведените в тази държава стоки. Държавите членки могат да се отклонят от този принцип и да предприемат мерки, забраняващи или ограничаващи достъпа на такива стоки до националния пазар, единствено при спазване на много строги условия.

Ето защо принципът на взаимно признаване в нехармонизираните сектори се състои от едно правило и едно изключение, а именно:

- общото правило, според което, независимо от наличието на национално техническо правило в държавата членка по местоназначение, законно произведените и/или предлагани на пазара на друга държава членка продукти се ползват с изначално право на свободно движение, гарантирано от ДФЕС;
- изключението, според което законно произведените и/или предлагани на пазара на друга държава членка продукти не се ползват с това право, ако държавата членка по местоназначение може да докаже, че е от съществена важност да наложи своето собствено техническо правило по отношение на въпросните продукти на основанията, посочени в член 36 от ДФЕС (опазване на обществен морал или обществената сигурност, опазване на здравето и живота на хората, животните или растенията и др.) или в императивните изисквания, разработени в рамките на съдебната практика на Съда, и ако е спазен принципът на пропорционалност.

⁵

Принципът бе установен с известното решение *Cassis de Dijon* на Съда на Европейските общности от 20 февруари 1979 г. (дело 120/78 *Rewe-Zentral* [1979 г.] Recueil 649) и даде нова насока на развитието на вътрешния пазар за стоки. Макар в началото да не се посочва изрично в съдебната практика на Съда на Европейските общности, понастоящем той е напълно признат (вж. например дело C-110/05 *Комисия/Италия* [2009 г.] Recueil I-519, точка 34.)

2.2. Регламент (ЕО) № 764/2008

Доскоро основен проблем при прилагането на принципа на взаимно признаване бе липсата на правна сигурност, що се отнася до тежестта на доказването. Това бе една от причините за приемането на Регламент (ЕО) № 764/2008 относно установяване на процедурите, свързани с прилагането на някои национални технически правила за продукти, законно предлагани на пазара в други държави членки, и за отмяна на Решение № 3052/95/ЕО.

Регламентът не обхваща всички сектори на прилагането на принципа взаимно признаване, нито бе приет с тази цел. Вместо това той установява правилата и процедурите, които трябва да следват компетентните органи на дадена държава членка, когато постановяват или възнамеряват да постановят акт, в съответствие с националните технически правила, който би затруднил свободното движение на продукт, законно предлаган на пазара в друга държава членка и за който се прилага член 34 от ДФЕС.

Поради това националните органи трябва да прилагат регламента, ако административният акт, който трябва да бъде постановен,:

- (1) засяга продукт, който законно се предлага на пазара в друга държава членка;
- (2) засяга продукт, за който не се прилага хармонизирано законодателство на ЕС;
- (3) има за свой адресат икономически оператори;
- (4) се основава на техническо правило; и
- (5) пряко или непряко води до това, че въпросният продукт:
 - а) става предмет на забрана за пускане на пазара;
 - б) се изменя или се подлага на допълнителни изпитвания, преди да може да бъде пуснат или да продължи да се предлага на пазара; или
 - в) бива изтеглен от пазара.

Регламентът възлага тежестта на доказване върху националните органи, които възнамеряват да откажат достъп до пазара. Те трябва да изложат в писмен вид точните технически или научни основания за своето намерение да откажат достъп на продукта до националния пазар. На икономическия оператор се дава възможност да защити своята позиция и да приведе състоятелни аргументи пред компетентните органи.

Регламентът също така намалява риска за предприятията техните продукти да не получат достъп до пазара на държавата членка по местоназначение с предвиденото в него създаване на едно или няколко национални звена за контакт относно продукти във всяка държава членка.

Регламентът се основава на идеята за двуединен подход, съчетаващ прозрачност и ефикасност: прозрачност на информацията, която се обменя между предприятията и националните органи, и ефикасност чрез избягване на каквото и да било дублиране на проверките и изпитванията. Превантивният диалог, установен между предприятията и администрациите, позволява да се извлече максимална полза от средствата за предотвратяване на проблемите при свободното движение и за тяхното решаване по взаимно съгласие и по ефективен начин и може да бъде считан за основен механизъм на регламента.

Основният принос на Регламента за взаимното признаване се оценява през призмата на постигнатото благодарение на този законодателен акт намаление на разходите за информация (например като направи националните технически правила по-достъпни за малките и средните предприятия) и съответно улеснено прилагане на принципите на свободно движение на стоките и взаимно признаване⁶.

Регламентът за взаимното признаване се прилага във всичките 27 държави членки. Към момента на изготвяне на настоящия доклад неговото приемане в рамките на Споразумението за ЕИП все още предстои. Макар принципът на взаимно признаване да се прилага и в отношенията между ЕС и Турция⁷, това не се отнася за Регламента за взаимното признаване⁸ като такъв.

3. ПРИЛАГАНЕ НА РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 764/2008 ПРЕЗ ПЕРИОДА 2009—2012 г.

През посочения период Комисията извършваше мониторинг на прилагането на регламента в държавите членки главно, но не изключително, въз основа на уведомленията и докладите на държавите членки. Тя бе организатор и на заседанията на Консултативния комитет.

⁶ По всички тези въпроси, вж. Pelkmans, J., „Взаимно признаване: общ принцип, логика и прилагане в условията на вътрешния пазар на ЕС за стоки“ („Mutual recognition: rationale, logic and application in the EU internal goods market“), доклад, представен на Дванадесетия симпозиум в Travemünde, Германия, 24—26 март 2010 г., на тема „Икономически анализ на европейското право: първично и вторично право и ролята на Съда на Европейския съюз (Oekonomische Analyse des Europarechts: Primaerrecht, Sekundaerrecht und die Rolle des EuGH).“

⁷ Задължението за прилагане на принципа на взаимно признаване по отношение на продуктите, които законно са произведени и/или се предлагат на пазара в Турция, има за правна основа членове 5—7 от Решение 1/95 на Съвета за асоцииране ЕО — Турция от 22 декември 1995 г. за осъществяване на последната фаза на митническия съюз (ОВ L 35, 13.2.1996 г.), което предвижда премахването на мерките, които имат ефект, равностоен на количествени ограничения, в отношенията между ЕС и Турция. Съгласно член 66 от Решение 1/95, членове 5—7 трябва, за целите на тяхното изпълнение и прилагане по отношение на продуктите, попадащи в обхвата на митническия съюз, да бъдат тълкувани в съответствие с относимите решения на Съда на Европейския съюз. Поради това принципите, изведени от съдебната практика на Съда по въпроси, свързани с членове 34 и 36 от ДФЕС, и по-специално от решението по делото „Cassis de Dijon“, са приложими за държавите — членки на ЕС, и Турция.

⁸ Въпреки това Турция наскоро пое задължението да започне вътрешна процедура във връзка с приемането на неин собствен проект на нормативен акт относно взаимното признаване в нехармонизирани сектори.

Комисията също така предприе специфични действия за повишаване на обществената осведоменост относно действието на принципа на взаимно признаване и Регламента за взаимното признаване в условията на единния пазар.

3.1. Създаване на звена за контакт относно продукти

В член 9, параграфи 1 и 2 са залегнали съответно изискванията за определяне от страна на държавите членки на звена за контакт относно продукти и за публикуване и редовно актуализиране от страна на Комисията на списъка с техните данни за контакт.

3.2. Изготвяне на списъка с продукти

На свой ред, в член 12, параграф 4 е заложено изискването Комисията да публикува неизчерпателен списък с продукти, които не са предмет на уреждане от законодателство на ЕС за хармонизация.

Данните за контакт на звената за контакт относно продукти бяха публикувани в *Официален вестник*⁹. Заедно с базата данни, съдържаща списъка на продуктите, които не са предмет на уреждане от законодателството на ЕС за хармонизация, сега те са достъпни и онлайн¹⁰, което има за цел да улесни обмена на информация между икономическите оператори, звената за контакт относно продукти и компетентните органи на държавите членки.

3.3. Уведомления от държавите членки

В член 6, параграф 2 и член 7, параграф 2 от регламента се установява задължение за националните органи да уведомяват икономическите оператори и Комисията съответно за актовете, посочени в член 2, параграф 1¹¹, и за други актове, с които се постановява временното спиране на предлагането на даден продукт на пазара. В периода от влизането в сила на регламента на 13 май 2009 г. до 31 декември 2011 г. Комисията получи 1524 уведомления съгласно член 6, параграф 2 и нито едно съгласно член 7, параграф 2.

90 % от тези уведомления се отнасят до изделия от благородни метали, а останалите засягат широк диапазон от продукти: хранителни продукти (или добавки в храни/лекарства), енергийни напитки и електрическо оборудване.

Към момента на изготвяне на доклада уведомления са получени от седем държави членки. 1378 от общия брой уведомления обаче са изпратени от една държава членка и засягат изделия от благородни метали.

Според Комисията, и както тази нейна позиция е допълнително развита в точка 3.4 по-долу, това показва, че държавите членки не съобщават за всички актове,

⁹ Данните за контакт на звената за контакт относно продукти първоначално бяха публикувани в ОВ С 185, 7.8.2009 г., стр. 6—12.

¹⁰ <http://ec.europa.eu/enterprise/intsub/a12/>

¹¹ Става дума за административните актове, чието пряко или непряко последствие е забрана за пускане на пазара на този продукт или тип продукт; промяна или допълнително изпитване на този продукт или тип продукт, преди да е възможно неговото пускане или оставане на пазара, или изтегляне на този продукт или тип продукт от пазара.

попадащи в обхвата на член 6, параграф 2 и член 7 от регламента, които постановяват.

Според Комисията големият брой уведомления в областта на благородните метали може да се обясни с факта, че в много държави членки съществуват постоянно действащи и отдавна създадени контролни органи (ведомства за изпитвания), ангажирани конкретно с изпитването, маркирането и контрола на изделията от ценни метали.

Трябва да се припомни, че в миналото Комисията представи две различни предложения във връзка с хармонизацията на националните законодателни разпоредби относно изделията от благородни метали. Първото от тях¹² бе представено през 1975 г. и оттеглено през 1977 г. Последното такова предложение¹³ беше представено през 1993 г. Редица държави членки (тези, в които маркирането е задължително) твърдо се противопоставиха на тези предложения и дори след представянето на изменено предложение през 1994 г. съпротивата от страна на значителен брой държави членки продължи. През следващите няколко години не бе постигнато споразумение и вследствие на това предложението бе оттеглено на 24 март 2005 г.

В светлината на последвалите решения на Съда в тази област¹⁴ бе изяснено, че по отношение на изделията от благородни метали, внасяни от една държава членка и предлагани на пазара в друга държава членка, които законно са били маркирани в дадена държава членка от орган, който предлага гаранции за независимост и предоставя подходяща информация на потребителите, следва да бъде разрешено да бъдат предлагани на пазара. Следва да не се прави разлика между одобрени маркировки, поставени върху изделия, произведени в държавите членки по местоназначение, и маркировките от същия вид, поставени върху изделия, внесени от други държави членки¹⁵.

Поради това, при липсата на хармонизирано законодателство на ЕС, свободното движение на изделия от благородни метали между държавите членки може да бъде постигнато, като се следва схемата за взаимно признаване, очертана с решението по делото *Houtwipper*¹⁶. Като следствие от това, Комисията за момента не смята да предлага допълнителна хармонизация в тази област.

¹² Предложение за Директива на Съвета за сближаване на законодателствата на държавите членки по отношение на изделията от благородни метали, COM(1975) 607 окончателен, 1 декември 1975 г., публикуван в ОВ С 11, 16.1.1976 г., стр. 2—11.

¹³ Предложение за Директива на Съвета относно изделията от благородни метали, COM(93) 322 окончателен, 14.10.1993 г. изменено с Изменено предложение за Директива на Европейския парламент и на Съвета относно изделията от благородни метали, COM(94) 267 окончателен, 30 юни 1994 г.

¹⁴ Решение на Съда на Европейските общности от 22 юни 1982 г. по наказателно дело срещу Timothy Frederick Robertson и други, 220/81; Решение на Съда на Европейските общности от 15 септември 1994 г. по наказателно дело срещу Ludomira Neeltje Barbara Houtwipper, C-293/93 [1994 г.] Recueil, стр. I-04249] и Решение на Съда на Европейските общности от 21 юни 2001 г. по дело Комисия/Ирландия, C-30/99, Recueil, стр. I-04619.

¹⁵ За по-конкретна информация по въпроса вж. документа с насоки „Прилагане на Регламента за взаимното признаване по отношение на изделия от благородни метали“, посочен в точка 4.1 по-долу.

¹⁶ Дело C-293/93. Вж. бележка 14.

Що се отнася до хранителните продукти, добавките в храни и лекарствата, с оглед на частичната хармонизация в тази област може да съществуват различия в националното законодателство (например класификацията на някои продукти като лекарствени продукти или хранителни продукти, в различните държави членки, употребата на вещества, различни от витамини и минерали, при производството на хранителни добавки, и др.), които могат да бъдат фактори, влияещи върху свободното движение на тези продукти. В тези сектори се планират нови мерки за хармонизация.

3.4. Годишни доклади на държавите членки

Съгласно член 12, параграф 1 от регламента всяка държава членка трябва ежегодно да изпраща на Комисията доклад за прилагането на регламента. Докладът следва да включва най-малкото информация за броя на писмените уведомления, изпратени съгласно член 6, параграф 1, както и за типа на съответните продукти; достатъчно информация за всякакви актове, постановени съгласно член 6, параграф 2, включително съображенията, на които се основават актовете, и за типа на съответните продукти; а така също и за броя на актовете, постановени съгласно член 6, параграф 3 — планирани актове за отказ, които в крайна сметка не са приети, — както и за типа на съответните продукти.

До днешна дата държавите членки са представили на Комисията три такива доклада: първият доклад обхваща прилагането на регламента от май 2009 г. до май 2010 г., вторият обхваща аналогичния период от 2010 г. до 2011 г., а допълващият го доклад обхваща периода до 31 декември 2011 г. От този момент нататък докладите ще се изискват за календарната година.

В допълнение към посочената по-горе информация Комисията предложи за включване следните елементи:

- анализ на видовете продукти и/или сектори, по отношение на които регламентът е бил прилаган най-често;
- информация за структурата и функционирането на звената за контакт относно продукти (персонал, брой и естество на запитванията, срещнати проблеми и т.н.);
- оценка на срещнатите при прилагането на регламента трудности и предложения за възможни подобрения, както и
- оценка на въздействието на регламента върху практическото функциониране на принципа на взаимно признаване.

Въз основа на тези доклади могат да бъдат направени следните по-важни заключения:

- (1) Държавите членки почти единодушно признават положителния ефект от регламента по отношение на повишаването на информираността относно принципа на взаимно признаване сред предприятията, участващи в търговията между държавите от ЕС.

- (2) По-голямата част от актовете, запитванията за информация и жалбите, получени от националните администрации, засягат специфични категории стоки: изделия от благородни метали, хранителни продукти, добавки в храни и хранителни добавки, строителни продукти, торове, автомобилни резервни части, електрически продукти и изворна вода.
- (3) Те потвърждават факта, че националните органи невинаги съобщават на Комисията актовете за отказ, които в действителност са приели. Това положение може да се дължи на няколко причини:
- в някои децентрализирани държави членки регионалните или местните органи могат да приемат — и действително приемат — актове за отказ, за които на свой ред не уведомяват нито централното правителство (което изготвя годишните доклади), нито Комисията;
 - изглежда, че все още съществува известно недоразбиране на обхвата на регламента¹⁷, както и на неговата връзка с други актове от законодателството на ЕС¹⁸; като следствие от това няколко акта за отказ, приети от някои държави членки, изглежда не са счетени за актове по смисъла на член 2, параграф 1 от регламента и съответно не са съобщени на Комисията.

Също така бизнесът, звената за контакт относно продукти и националните администрации в еднаква степен често посочват, че съществува известна несигурност по въпроса как и кога се прилага на практика взаимното признаване. Допълнителното разпространяване на информация, разяснено по-подробно в точка 4 по-долу, изглежда е подходящият начин за решаване на този проблем. Независимо от това Комисията трябва отново да припомни онова, което е предвидено в член 6, параграф 2 и член 7, параграф 2 от регламента — всеки път, когато националните органи постановят акт, попадащ в обхвата на Регламента за взаимното признаване, те са задължени да уведомят за това Комисията и едновременно с това — икономическия оператор.

3.5. Заседания на Консултативния комитет по въпросите на взаимното признаване

По време на трите заседания, проведени до момента от Консултативния комитет, създаден по силата на член 13 от регламента, Комисията и представителите на държавите членки¹⁹ обсъдиха въпроси, свързани с прилагането на този законодателен инструмент.

Основните теми, които бяха обсъждани по време на първите три заседания, бяха документите с насоки, подготвени от Комисията (вж. точка 4.1 по-надолу), ролята на звената за контакт относно продукти, списъкът с продукти, попадащи в обхвата на регламента, въпроси, свързани със задълженията за предоставяне на информация, трудностите, срещнати по време на прилагането на регламента, и оценка на възможностите в рамките на телематичната мрежа,

¹⁷ Особено по отношение на процедурите на предварително разрешение (и следователно попадащи в обхвата на регламента) в някои държави членки.

¹⁸ Най-вече с Директива 2001/95/ЕО (Директивата относно общата безопасност на продуктите).

¹⁹ А от 2001 г. насам — и представителите на ЕАСТ.

упомената в член 11 от регламента, по отношение на обмена на информация между звената за контакт относно продукти и/или компетентните органи на държавите членки.

4. РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА ИНФОРМАЦИЯ

Комисията разработи документи с насоки относно прилагането на регламента в определени сектори и предприе и други стъпки за подобряване на функционирането както на принципа на взаимно признаване, така и на Регламента за взаимното признаване.

4.1. Документи с насоки

Поредица от документи с насоки (до момента 9 документа), предлагащи практическа информация относно прилагането на регламента по отношение на някои специфични въпроси, бе изготвена от Комисията по искане на членовете на Консултативния комитет и с тяхно участие. Тези документи се отнасят до:

- връзката между Директива 98/34/ЕО и Регламента за взаимното признаване,
- прилагането на Регламента за взаимното признаване по отношение на изделия от благородни метали,
- връзката между Директива 2001/95/ЕО и Регламента за взаимното признаване,
- прилагането на Регламента за взаимното признаване по отношение на хранителните добавки,
- прилагането на Регламента за взаимното признаване по отношение на наркотичните и психотропните вещества,
- прилагането на Регламента за взаимното признаване по отношение на процедурите за предварително разрешение,
- прилагането на Регламента за взаимното признаване по отношение на оръжията и огнестрелните оръжия,
- прилагането на Регламента за взаимното признаване по отношение на торовете и хранителните среди, както и до
- Прилагането на Регламента за взаимното признаване по отношение на строителните продукти без маркировка за съответствие „СЕ“.

Тези документи с насоки, които не са правно обвързващи, бяха направени и публично достояние чрез специалната уебстраница на Комисията, посветена на въпросите на взаимното признаване²⁰. Те имат за цел да предоставят лесно

²⁰

<http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/free-movement-non-harmonised-sectors/mutual-recognition/>

разбираеми за потребителите насоки относно прилагането на регламента и ще бъдат актуализирани, за да отразят натрупания опит и информацията от държавите членки, органите и предприятията.

4.2. Наръчник за прилагане на разпоредбите на Договора, уреждащи свободното движение на стоки

Прилагането на принципа на взаимно признаване изисква наличието на основни познания за принципите на свободното движение на стоки. Комисията публикува документа „Свободно движение на стоки. Наръчник за прилагане на разпоредбите на Договора уреждащи свободното движение на стоки“, в който описва по-специално принципа на взаимно признаване и обобщава най-тясно свързаните с темата решения от съдебната практика на Съда. Документът е достъпен на уебстраницата на Комисията, посветена на въпросите на свободното движение в нехармонизирани сектори²¹.

4.3. Конференции, семинари и кръгли маси

От 2009 г. насам Комисията организира или взе участие в 12 семинара по въпросите на взаимното признаване на вътрешния пазар и прилагането на Регламента за взаимното признаване. Сред основните участници бяха представители на академичните среди и на отделни сектори на икономиката от областите, които най-често са засегнати от взаимното признаване. Националните администрации изразиха желание такива семинари да се провеждат по-редовно.

5. СПАЗВАНЕ НА РЕГЛАМЕНТА

През периода, обхванат от настоящия доклад, няма нито конкретни решения на Съда, нито процедури за нарушение, в основата на които да е прилагането на Регламента за взаимното признаване.

Поради естеството на регламента, като пряко приложим законодателен акт на Европейския съюз той подлежи на незабавно и пряко изпълнение във всички държави членки. Както е посочено в регламента, всеки акт, по отношение на който се прилага този регламент, следва да посочва наличните средства за правна защита, така че икономическите оператори да могат да се обърнат към компетентния национален съд. Ето защо, според Комисията въпросите, свързани с правилното прилагане на регламента в конкретни ситуации, следва да бъдат разглеждани от компетентните национални органи, макар това да не изключва възможността за действия от страна на Комисията.

6. ЗАКЛЮЧЕНИЯ

С оглед на гореизложеното, определени аспекти на Регламента за взаимното признаване изискват постоянен мониторинг и могат да бъдат предмет на допълнителни разяснения.

²¹ http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/files/goods/docs/art34-36/new_guide_bg.pdf

Отделно от специфичните категории стоки, посочени в точки 3.3 и 3.4 по-горе, следните въпроси се числят към областите, в които Европейската комисия предлага да се провежда непосредствен и редовен мониторинг в рамките на Консултативния комитет по въпросите на взаимното признаване:

- затруднения да се докаже, че даден продукт законно се предлага на пазара в друга държава членка;
- затруднения да се установи кои са приложимите правни разпоредби и кои са съответните национални компетентни органи;
- различни методи за изпитване, използвани в държавите членки, и възможност за съвместимост на тези методи посредством взаимно признаване; и
- ролята на процедурите за предварително разрешение.

След като взе предвид получената информация относно прилагането на регламента, Комисията не счита за необходимо на този етап да внася предложение за изменение на регламента.

Независимо от това, Комисията също така държи да подчертае готовността си за продължаване на мониторинга на една толкова важна сфера на единния пазар, каквато е взаимното признаване, посредством: а) подобряване на информираността и развитие на обучението; б) използване на инструментите за предотвратяване на проблемите при свободното движение и за тяхното решаване по взаимно съгласие и по ефективен начин и в) използване, при необходимост, на съществуващите възможности съгласно правото на ЕС за премахване на незаконните пречки.

В този смисъл Комисията предлага през периода 2012—2017 г. да продължи проучването и обсъждането в рамките на Консултативния комитет на въпросите, спадащи към посочените по-горе области, с цел анализиране на функционирането на действащата правна рамка на ЕС в областта на взаимното признаване. Ако несъответствията в действието на Регламента за взаимното прилагане в различните държави членки придобият по-голямо практическо значение, може да се наложи намеса от страна на Комисията.

На последно място трябва да се подчертае, че взаимното признаване като цяло и, в частност, прилагането на регламента невинаги могат да предложат решение за гарантиране на свободното движение на стоки на единния пазар. Хармонизацията остава един от най-ефективните инструменти както за икономическите оператори, така и за националните администрации.

Ето защо, в съответствие с член 12, параграф 3 от регламента, Комисията ще продължи да извършва мониторинг на прилагането на регламента и последиците от него и ще подложи на оценка всяка евентуална необходимост от бъдещи изменения в следващия си доклад относно прилагането на Регламент (ЕО) № 764/2008.

xxx

Комисията приканва Европейския парламент, Съвета и Европейския икономически и социален комитет да вземат под внимание съдържанието на настоящия доклад.